

Regjeringen ikke har indskrænket sig til at forelægge den provisoriske Forordning til Stadfæstelse, men har udarbejdet et nyt Lovforslag, og dette Lovforslag maa uden Tvivl erkendes i flere Retninger at indeholde meget væsentlige Forbedringer i den gjældende Trykkefrihedslovgivning, hvilket jeg forøvrigt heller ikke videre skal opholde mig ved, da ogsaa dette tilbeels tidligere har været omtalt. Jeg troer, at man med Føie kan sige — og det er især for at udtale dette, at jeg har begieret Ordet — at det forelagte Lovudkast er et i Sandhed frifundet Lovgivningsværk, et Lovudkast, som maa erkendes virkelig, at være gennemtrængt af Grundlovens Aand og jeg troer, at dette Lovgivningsarbejde, der iøvrigt i Landstinget er undergaaet flere ikke uvæsentlige Forandringer, som har givet det en endnu mildere Charakter, ingenlunde har fortjent den, som mig synes, høist eensidige Bedømmelse, det her i Salen har mødt fra flere Sider. Jeg kan i Særdeleshed ikke skjønne, at det paa nogen Maade er besøiet, naar man har yttret, at dette Lovudkast skulde røbe en mod Pressen fjendelig Stemning, naar man har anket over, at man ikke deri har fundet milde Ord eller Opmuntringer for Pressen. Jeg skulde mene, at man herved er gaaet ud fra et uklart Begreb om, hvad man var berettiget til at søge paa dette Sted; thi det, som virkelig er Opgaven for en Presselov, det er, som sagt, her gennemført i en i Sandhed liberal Aand. Heller ikke kan det med Føie

paaستااعس, at det ikke nu skulde være den be-
leilige Tid at give en ny Presselov, fordi der
for Diebliffet ikke soles Trang til en saadan
Lov. Jeg mener tværtimod, at de, som virke-
lig trage efter en liberal Presselov, maae
helst, ønske denne Lovreform iværksat paa en
Tid, da ingen saadan Stemning paa nogen af
Siderne finder Sted, som kunde lade befrygte
Forsølgelser af Pressen, paa en Tid, da Re-
gjeringen og Folket komme hinanden imøde i
Dnsket om at see dette Lovgivningsværk udført
i en frifundet Aand. Vel har jeg her i Salen
— jeg tilstaaer det, med nogen Forundring —
hørt yttre, at det skulde være ønskeligt, at man
blev staaende ved Forordningen af 1799, sam-
menholdt med den provisoriske Forordning af
1848 og Grundlovens § 91, netop fordi For-
ordningen af 1799 i sine Grundsætninger skulde
være saa meget ufuldkommen, og fordi man
burde vente, at en saadan Lov ikke let vilde
komme til Anvendelse; men jeg maa bede de
Herrer, som have udtalt sig i denne Retning,
at betænke, om det stemmer med Grundlovens
Tanke og med en naturlig og ønskelig politisk
Udvikling, at vi i dette vigtige Anliggende
skulde blive staaende ved en Lov, som vi an-
saae forkastelig, og netop blive staaende ved
den, fordi vi meente, at den var uskiftet til
at opfylde sin Bestemmelse. Jeg troer, at dette
vilde ingen af de Herrer kunne vedkjende sig
(En Stemme: Jo!); ialtsald tvivler jeg paa,
at en Eneste vil kunne tilstrækkeligt moti-
vere det.